

tarvelige, og at, hvis der ikke havde været en Bestemmelse om, at Revisionen først skulde finde Sted 10 Mar efter, det er i indværende Samling, vilde der allerede for længe siden være forelagt Forslag til Forandring i saa Henseende. Det er en høist mærkværdig Anstuelse, naar man hender Forhandlingerne om Loven af 1870, thi dengang var det bitterligt, idetmindste dette Things Mening, at disse Lønninger vare for rigelige; det var først saa at sige tvungent, under et meget stærkt Tryk fra Regjeringens og det andet Things Side, at Thinget gav sit Samtykke til de Love, der bleve forelagte, og naar man forlangte en Revisionsfrist, skete det fra Thingets Side, fordi man mente, at man var gaaet høiere, end man fandt rigtigt, og fordi man ønskede en Nedsættelse af en hel Del af disse Lønninger. Derfor ønskede man ogsaa Revisionsfristen sat til 5 Mar, og det var kun paa Grund af Regjeringens og Landsthingets Modstand, at man gik til 10. Nu synes det næsten, som om det, at der staar en Revisionsfrist for Lønningslovene, skal betyde det Samme, som at Lønningerne skulle forhøies, enten der er Dyrtid eller ikke. Naar den ærede Minister dernæst henviser til, at man i 1869—70 gav midlertidige Lønningslove ved Siden, maag det dog erindres, at der dengang var en almindelig Erkjendelse af, at de tidligere Lønningslove ikke vare tilstrækkelige, fordi der i Sammenligning med den Tid, da de vedtoges, var Dyrtid, men noget Saadant er jo ikke tilstede for Diebliffet; den ærede Minister har jo selv indrømmet, at der ikke er nogen Dyrtid for Diebliffet, og, da det ikke er Tilfældet, kan der heller ikke, i hvad der skete i 1870, søges nogen Grund, i det Mindste ikke fra dette Things Side, til at erkjende det for givet, at nu skulde i Gjennemsnit alle Lønninger forhøies. Dertil kommer jo, at disse Frister ingenlunde ere blevene saaledes overholdte, at der ikke siden den Tid er givet Lønningslove. Det er ved flere af de Lønninger, som dengang bleve fastsatte, blevet erkjendt baade af Regjeringen og af dette Thing, at der kunde ske enkelte Forandringer paa Grund af forandrede Forhold, og vi vide Alle, at der siden er givet Dyrtidstillæg. En bindende Bestemmelse, at Lovene ikke kunde forelægges før 1880, har der ingeninde været; man har fra Folkethingets Side krævet, at Lovene skulde gennemgaaes paany i 1880, fordi man mente at kunne komme til lavere Sats, men det var ingenlunde givet, enten at de ikke kunde forhøies inden den Tid, eller at der skulde kræves Forhøielse, naar de bleve gennemsete paany; noget Saadant har aldrig foreligget fra dette Things Side. Hvorvidt der skal forelægges nye Lønningsforslag til næste Mar, hvis de nu forelagte ikke blive færdige iaar, det staar ganske i den ærede Regjeringens Haand, ligesom det da ogsaa staar til de enkelte Medlemmer af Thinget at indbringe saadanne Forslag, men jeg kan ikke se nogen Forpligtelse

fra nogen af Siderne til at forelægge dem eller faae dem færdige til næste Mar, fordi de ikke maatte blive det iaar, thi der er jo ikke ved Revisionsfristen taget nogen saadan Bestemmelse som f. Ex. ved Revisionsfristen for Hærloven, hvori der staar, at forsaavidt ikke Revisionen fler i eet Mar, skal der i hvert af de næste Mar forelægges nye Forslag, indtil Revisionen finder Sted. Noget Saadant finder som bekendt ikke Sted med disse almindelige Lønningslove, og vi have endog saa Kjendsgjerninger for, at flere af disse Love, som overensstemmende med de fastsatte Frister have været forelagte til Revision, ikke ere blevene gjorte færdige i tidligere Mar, og ikke igjen ere blevene fremlagte af Regjeringen. Saaledes er det f. Ex. gaaet med Lønningerne for flere af de Embedsmænd, som høre under Kultusministeriet, dem for de lærde Stoler, Arkiverne osv. De ere langt ældre end den Revisionsfrist, der er fastsat for dem, og det netop paa Grund af, at det ikke lykkedes at komme til Enighed mellem Regjeringen og dette Thing. Der er derfor ingenlunde nogen Nødvendighed for, at Revisionen af disse Love enten skal føres til Ende i denne Samling eller endnu mindre til det Resultat, som Regjeringen har ønsket. Jeg kan selvfølgelig ikke paatage mig nogenformelt Garanti i den ene eller anden Retning, men jeg kan forsikre, at Lønningsudvalget vil arbejde med samme Iver, som tidligere, og jeg vil haabe, at alle Medlemmer i Udvalget ville være enige om, at der er arbeidet saa forpaafligt, som man kan kræve af et Udvalg paa en Tid, da Medlemmerne ere saa optagne af andre Arbejder, som det har været og fremdeles er Tilfældet.

Finantsministeren (Gstrup): Jeg tvivler om, at det ærede Medlem, som nu satte sig, naar han ser mine Udtalelser gjengivne i Rigsdagstidenden, deri vil finde et Udtryk fra min Side om, at jeg tvivler om Udvalgets Dygtighed. Hvad jeg har sagt, vil findes i Rigsdagstidenden; jeg retter Intet. Det forekommer mig, at det ærede Medlem kun med Nette vilde kunne gjøre gjældende, at de Oplysninger, som Udvalget har krævet af mig, og som nu i det Væsentlige ere Thinget bekendte, og som jo hverken gaar ud paa mere eller mindre end en Sammenstilling af, hvad alle Statens Embedsmænd have nu, og hvad de ville faae efter de nye Lønningslove, og saa tillige en Gruppering efter de forskellige Lønninger — et Arbejde, som jeg anslaar til omtrent 3 Maanedere for Ministeriet. — Det ærede Medlem ville kunne have Ret i, siger jeg, at betragte en saadan Sammenstilling som nødvendig for Udvalgets Arbejde, naar noget saadant tidligere havde været anset for nødvendigt; men det forekommer mig, at alene den ene Kjendsgjerning, at de nu gjældende Lønningslove ere vedtagne til forskellige Tider, ikke paa samme Tid, og altsaa vedtagne, uden at no-